

Sygn. akt II CSK 401/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa G. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w P.
przeciwko T. W., M. G. i P. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego M. G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwany M. G. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 stycznia 2018 r. naruszenie art. 5 k.c., naruszenie art. 228 § 2 w zw. z art. 366 i 235 § 1 k.p.c. oraz naruszenie art. 328 § 2 i art. 387 § 2¹ k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.):

- czy przepis art. 5 k.c. może być podstawą nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego na podstawie art. 299 k.s.h. w sytuacji, gdy pozwanego skazano prawomocnym wyrokiem karnym i powodowi może potencjalnie przysługiwać wobec niego roszczenie o odszkodowanie na podstawie art. 415 k.c.;

- czy faktami znanymi sądowi z urzędu mogą być okoliczności ustalone przez sąd w toku postępowania dowodowego prowadzonego w innej sprawie oraz czy przyjęcie takich ustaleń nie stanowi naruszenia zasady bezpośredniości wynikającej z art. 235 § 1 k.p.c.

Ponadto pozwany powołał się na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej z powodu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. przez brak odniesienia się do stanowiska pozwanego zawartego w odpowiedzi na pozew oraz prezentowanego w toku postępowania sądowego co do przesłanek oddalenia powództwa z art. 299 § 2 k.s.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie spełniają powyższych wymagań.

Istotne zagadnienie prawne nie występuje, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził już w danej kwestii pogląd w swym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Sąd Najwyższy wielokrotnie zaś już wskazywał, że uznanie zarzutu przedawnienia roszczenia za nadużycie prawa podmiotowego może nastąpić tylko w wyjątkowych sytuacjach przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnego przypadku, w szczególności charakteru roszczenia, sytuacji stron, przyczyn opóźnienia w dochodzeniu roszczenia i czasu jego trwania (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2017 r., II CSK 491/16, 9 sierpnia 2016 r., II CSK 719/15, 8 maja 2015 r., III CSK 346/14, i 21 maja 2014 r., II CSK 441/13).

Ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów. Ubocznie można jednak zauważyć, że Sąd Apelacyjny uczynił zadość art. 228 § 2 k.p.c., wskazując, że z urzędu znana mu jest treść wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 grudnia 2009 r., I ACa [...].

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa

albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Należy pamiętać, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz to, czy zarzucane naruszenie spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu i w konsekwencji wydał wyrok oczywiście wadliwy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.